

Willem van Zuylen.

zou dáár, alleen Hollandsche menschen uitbeeldend, een, zonder beperking, superieur kunstenaar hebben kunnen worden.

Dit vooropgesteld, kan men guller waardeeren.

Als een onvergetelijk voorrecht is het mij dat ik voor Van Zuylen een rol heb mogen schrijven — de laatste die hij in zijn vijf en veertig jaren artiestenleven heeft vervuld. In de voorbereiding van mijn blijspel „Grootte Dagen” heb ik den mensch evenzeer als den kunstenaar leeren liefhebben.

Zoolang ik hem gekend heb, was hij mij in hooge mate sympathiek. Hij was een nobel mensch, met een ruw-ronde goedheid, zeer oprecht, zeer gevoelig. Hij geloofde volkomen in hen die zijn sympathie hadden, van hen sprak hij altijd met hartelijkheid, hij overdreef hunne verdiensten, omdat hij die in zijn goedheid, overdreven gevoelde. Hij had iets spontaans, dat dadelijk geheel voor hem in nam, waaraan niemand zich kon onttrekken.

OSCAR CHAPLOUX IN „ZENUWACHTIGE VROUWEN”.

MONSIEUR MONGODIN.

Zijn vriendschap had iets dat verwarmde en verlichtte tegelijk, iets zonnigs.

Er ging wat van hem iets uit, dat niet meer van dezen tijd is. Een zeventiende eeuwsche schilder zooals wij ons dien denken in zijn omgang met collega's zóó was Van Zuylen. Hij intrigeerde niet, hij sprak niet sluwjes van zijn kunst, hij was niet oneerlijk. Zijn gevoeligheid werd soms overgevoeligheid: in een serieus gesprek zat hij met betraande oogen, maar gevoelig was hij. Hij zocht niet naar zijn woorden, en schoon hij niet over een delicaat expressie-vermogen beschikte, zijn meeningen waren steeds zóó verrassend raak, dat voor een sympathiek oor de bedoeling dadelijk uit den ruwen vorm gleed. Geld was iets naars voor hem. Hij verdiende véél, maar hij gaf óók veel. Als hij van spaarplannen sprak, moest hij zich geweld aandoen om het passend burgermansgezicht te zetten.

Hij was een bijzonder mensch.

Om bij mijn eigen ervaringen te blijven, hoe gelukkig heeft hij voor mij mijn eerste toneelwerk gemaakt. Eenige maanden tevoren